

nesa v košíku ovoce,
tak k němu vece:

„Toť Dorota, sestra má,
ovoceť jest poslala,
jakž jest slíbila.“

Užřev to Theofil křiče:

„Věřim v tě, Jezu Kriste,
že jsi ty syn živého

Boha věčného,

pro kohožto ctná Dorota
nevinně jest dnes státa.

Prosím, děvko, já hříšný
velmi tvé přezni;

rač mi milost uprositi,

bych já mohl k tvěmu choti
s tobú dojíti.“

ŽELEJ, ČESKÉ POKOLENIE,

škody, jenž se stala nenie:

sšel ctný pán Vilém z Valdeka,
přítel českého jazyka.

Tak žalostivě pohřiechu!

Jehož čest vše Čechy jmiechu,

a vše pro svú pravú vieru

a cizozemskú zlú nevěru.

Přepadl se meč země české,

jenž tupil hlavy německé

na vše strany Čechův bráně.

Škoda Čechóm jest v tom páně.

By Čechy právě věděly,
co sú jeho škodú vzěly,
teprv by právě pykaly,
k Bohu toho žalovaly.

Ti, ješto jsú rádi tomu,
snad pohřiechu přijdú k tomu,
že by jeho na pomoc znovu
vykopali rádi z rovu.

Zlá příhodo, co si zděla,
co-lis toho zisku jměla?

Co šlechetných pánův střela,
v nově v rovu jsi zavřela?

Žlebského Čeňka mladého,
Vartemberka hrdinného,
Hynka Húska spravedlného
a Viléma opravného.

Pravé božie přepuštěníe
nad českými pány nenie,
jenž se jest pohřiechu stalo.
Daj Bóh, by to již přestalo!

Jíž vše cesty otevřeny,
jenž byly tvrdě zavřeny;
donidž Zajjec křepek bieše,
na vše strany jich střezieše.

Proto sú se Němci šrekli,
svá tenata sú polékli,
v nich Zajiečka zatratili,
aby v Čechách mocni byli.